

247

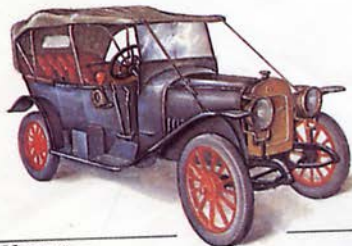
A-20

✶

ПО ЗАЛАМ
ПОЛИТЕХНИЧЕСКОГО
МУЗЕЯ

Автомобиль „Руссо-Балт“. 1911 г.

Москва

Куда

Київ 54.

вул. Зкалова 52
кв - 38.

Кому

Мамяк Володимир
Антонович.

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

258940.

Черкасска об.
Уманський р.
Ладитенка
Гуденко О. В.

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

А-20 (247)
Я пенсіонерка, раніше проживала
в с. Гужавка Черкавській об. Членим р.
випуску газети "Сільські Вісті", читала
газети і журнали інтересуюся всіма
подіями, що проходять у нас в країні
під час перестройки. Прочитавши вашу
статтю "33-й голод", я ^{вирішила} напи-
сати спогади ^{про} те страшенне, яке
зафіксувалося в дитячій голові, бо мені
тоді було 7 років. Батьки ^{працювали} робили в колгосп,
я знаходилася в яслях (так називали
дитсадок раніше), була ~~новар~~ і вихова-
телька. В селі в те ^{той час} ~~время~~ були люди,
яких звали активістами, які ходили
по хатах компаніями і шукали хліб,
забирали все, навіть із горщиків висипали,
щоб не залишилося і зерно ^{шми} у хаті,
особливо ^{старанихся} у тих, хто не ^в поспушив у колгосп,
Принимало віто, люди падали, як мурахи.

Була виділена підвода і два чоловіки,
які їздили кожний день і збирали ^{по} уміри
Їм давали в колгоспі троси більше їсти,
за їхні ^{по} ділушки. Мене осто ще дивав,
^{але} то його викидали на віз, щоб до його
вдруче не ітати, ^{викидали} закидали на кладови-
щі в спільному яму, як попало. Було багато
таких людей, що кидали своїх дітей
і самі потім помирали. Так, одного дня,
наша бувша вихователька повела нас,
дітей, до одної осати, з якої була дитина
у яслях і не прийшла ^{на наступного дня,} ~~на наступного~~
день. З якого мітета вона туди повела,
я не знаю, то коли ми зайшли в сіни,
(це було літо, тепло) побачили на ослін-
чику обшмаляну голову із тієї дитини.
Тільки не бачили нікого, бо ми полека-
мсь того ^{таху} утесу. Рядом ~~лежало~~ ^{накрите}
тіло мертве чи батька чи матері.
Мені зафіксувався цей утес

у дійсній голові на сьогоднішній
дені? Ми дома там лаводу, брудники ми,
збирали гриби з батьком. Мати батька
на роботу не пустила, бо він був дуже
спужений. Чоловіків більше померло, ніж
жінок? З нашою сім'єю багато людей їздили
на Кубань; одні міняли ^{на} харчі на трянки
і поверталися додому, інші залишалися
там працювати, щоб прожити. Мої рідні
поїздили: бабушка ^{са}, твоя, дядя із сім'єю
його, а батько мій не їзав, бо хворів.

Мати получила якийсь наказ за роботу,
принесла додому, добавляла буряну,
грибів, щоб сітало всім поїсти, бо у мене
був ще менший брат, так наша сім'я
вистала. Розказували старші люди, що
в той страшний 1933 рік ^{не} приїжджав ^{ли} в
Україну рід наше село з Києва
Пестинцев, Коєєв. Іздили дивилися на
це горе по селам, бо в городах, мовля,

такою не було. Після цього було направлено
еще один червоцї, який варили по полгомах
для підтримки людей. Такі були страшні
роки! ^{матришки} були люди із ^{свідомі} свідомістю, а були такі,
що потирали все! І могли з'їсти голівка,
як вовк з'їдає свіймачу тертіву.

Якось в "Сільських вестях" ^{газеті} ~~корееспондент~~ ^{кореспондент}
в літній часав, що голод на Україні був тому,
що був невроткай 1933р. Неправда, хліб
уродив, тільки його викачали із селів.

Витивали люди ще такі, які мали
золото, то в Україні був такий обмінний
пункт, де здавали ³⁰ золото + ^{випилювали} ~~малу~~ ^{малу} ~~золоту~~
хлібні продукти. Добре зашамхятам
люди 1932р погатак голодовки, а 33р
масове падіння мочу.

Черкаська об.
Уманський р-он село Ладименка
Руденко Ольга Василівна